

Adunarea cu frații slujitori

Chișinău – sâmbătă, 7 octombrie 1995

Ewald Frank

Tată ceresc, venim în prezența Ta în Numele scump al lui Isus Hristos, Domnul nostru, rugându-Te să fii cu noi, să ne ungi cu Duhul Sfânt, să ne dai înțelegere divină a Cuvântului Tău, a tainelor acestui timp în care trăim. Fii cu noi într-un mod deosebit! Binecuvântează-i pe toți acești frați slujitori și, de asemenea, fii cu ei într-un mod deosebit. Binecuvântează familiile lor și binecuvântează adunările cărora le vorbesc ei. Doamne, încredințăm în mâinile Tale această mică întâlnire, călăuzește-ne prin Duhul Tău Sfânt, în sfântul Nume al lui Isus. Amin.

Eu nu am fost sigur de ce fel de întâlnire vom avea. Și știu că suntem adunați aici din multe limbi. În special frații noștri care au venit și care nu vorbesc limba română, sper că vor auzi și vor înțelege. Prin harul lui Dumnezeu, noi cunoaștem ce se întâmplă acum și aceasta întotdeauna din acest Cuvânt sfânt al lui Dumnezeu. Lucrul minunat pe care Dumnezeu l-a făcut cu noi este că El ne-a deschis înțelegerea pentru Scripturi. Pentru că aici mai întâi S-a descoperit El Însuși și, de asemenea, întregul plan de mântuire și toate tainele cuprinse în Scriptură. Nu numai că El ne-a lăsat să le cunoaștem prin fratele Branham, care a fost folosit de Dumnezeu într-un mod deosebit, dar legătura noastră nu a fost cu un om trimis de Dumnezeu, ci este cu Dumnezeu și cu Cuvântul Său. De aceea citim de șapte ori în Apoc. 2 și 3: „*Cine are urechi să asculte ce zice Bisericilor Duhul*”.

Mulți frați merg din țară în țară, folosind aceeași noțiune: „prorocul a spus...”, „prorocul a spus...” și fiecare spune ceva diferit. Dar adevărata slujbă este întotdeauna ce spune Scriptura, pentru că Dumnezeu, prin slujba profetică, ne-a adus înapoi la Cuvânt. Dar așa cum Petru a scris despre epistolele lui Pavel în 2 Petru 3, că mulți au înțeles greșit epistolele lui Pavel, așa cum, de fapt, au înțeles greșit Scripturile, același lucru se repetă în generația noastră. Legătura mea cu fratele Branham nu a fost să mă duc să vânez sau să pescuiesc [împreună

cu el], ci a fost pe bază duhovnicească, pentru că eu am recunoscut că el a avut o slujbă biblică. Eu am observat acest lucru din primul ceas când l-am întâlnit. Și nu cred că există alt om pe fața pământului care să-l iubească pe prorocul lui Dumnezeu mai mult decât mine și să-l aprecieze mai mult decât îl apreciez eu, pentru că slujba mea este în legătură directă cu slujba lui. A fost hotărât de Dumnezeu Atotputernic. Eu însumi nu am știut aceasta, nu m-am rugat să se întâmple așa ceva. Noi nu facem cu Dumnezeu ceea ce ne place, ci Dumnezeu face cu noi așa cum Îi place Lui. Și cum o spun de obicei, Dumnezeu nu este în modul în care Îl prezentăm noi, ci Dumnezeu este în felul în care ni Se prezintă El nouă. Aceasta este marea diferență. În același fel, când vorbim despre tainele Cuvântului lui Dumnezeu, avem înțelegerea prin Duhul. De aceea, noi nu luăm o învățătură și înaintăm cu ea, ci luăm întregul Cuvânt al lui Dumnezeu, oriunde ar putea fi scris. La fel și cu mesajul acestui ceas, noi luăm întregul mesaj, nu numai anumite afirmații care să se potrivească programului nostru, ci luăm tot ceea ce a fost spus și apoi introducem în Scriptură. Și atunci când Scriptura o confirmă, suntem siguri că este în conformitate cu ceea ce a spus Dumnezeu Atotputernic.

Pentru că am fost cu Domnul și cu fratele Branham încă de la început, am cunoscut desfășurarea lucrurilor care s-au întâmplat, încă de pe vremea când fratele Branham era în viață; din anul 1955 am fost în legătură cu fratele Branham. Am douăzeci și una de scrisori din corespondența între noi, am vorbit cu el la telefon, când eu eram în Germania și el era în America și l-am întâlnit cu diferite ocazii, am călătorit cu el în aceeași mașină, am mâncat cu el la aceeași masă. Eu sunt un martor care a văzut și a auzit ceea ce a făcut Dumnezeu. Și când Ioan scrie: „*Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții*” aceea vă învățăm și vă predicăm - eu sunt în aceeași situație acum. Eu nu vorbesc doar din ceea ce am auzit, ci și din ceea ce am văzut, din ceea ce am experimentat. Aceasta este marea diferență dintre mine și restul fraților, pentru că legătura mea a fost, întâi, cu Domnul și de asemenea cu Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea am putut să-l primesc pe fratele Branham și mesajul său, cu toată inima mea. Dar frații din Statele Unite ale Americii și din Canada în mod deosebit, au

pus Biblia deoparte, au luat predicile fratelui Branham, în special cartea „Cele șapte epoci ale Bisericii”. Eu i-am auzit făcând afirmația: „Noi nu înțelegem Biblia. A trebuit să vină un proroc ca să descopere Cuvântul și acum avem predicile cu această descoperire. Și pentru că noi nu înțelegem Biblia, avem predicile aici”. Și când ei vin la amvon, iau un teanc de predici și, de fapt, în felul acesta, ei disprețuiesc Cuvântul lui Dumnezeu. Ei nu înțeleg și astfel, înalță un om. Și pentru că nu merg la fundamentul Cuvântului lui Dumnezeu, ei înțeleg greșit ceea ce a spus el. Ei compară o afirmație cu altă afirmație. Noi comparăm afirmațiile cu Cuvântul și Cuvântul cu afirmațiile, ca să înțelegem și să fim siguri că avem Cuvântul lui Dumnezeu ca fundament.

Încă de la început, după ce a fost luat fratele Branham și a început această slujbă, a fost o luptă duhovnicească. Chiar în ziua următoare funeraliilor, la care am participat, am văzut sicriul cu trupul fratelui Branham în el; a fost ziua cea mai groaznică din viața mea, să văd că omul lui Dumnezeu nu mai era cu noi. Am vorbit cu Domnul cu o inimă zdrobită. L-am întrebat: „Doamne, cum poate fi pregătită Mireasa Ta fără această slujbă supranaturală a acestui om?” Preocuparea mea nu era numai cu privire la persoana lui William Branham. Preocuparea mea era slujba și Mireasa. Dar când m-am întors în camera de hotel ceva a vorbit în inima mea – nu a fost o voce pe care s-o pot auzi – ci în inima mea: „Acum a venit timpul tău să împarți hrana duhovnicească”. Era ca și cum cineva vorbea *de aici*, din inima mea. Atunci mi-am amintit ceea ce mi s-a spus în 2 aprilie 1962; și acum era aprilie 1966. Eu nu m-am gândit mai înainte la ceea ce-mi spusese Domnul, ci în acel moment, în seara zilei în care a fost înmormântat fratele Branham. A venit ca o descoperire divină. Dar în seara următoare, unul din cei mai apropiați prieteni ai lui William Branham, care este amintit în foarte multe predici, a venit în camera mea de hotel și a vrut să vorbească cu mine și a început cam în felul următor: dacă eu am știut de fapt, cine a fost William Branham. Atunci am spus: „Eu cred că a fost prorocul lui Dumnezeu pentru timpul nostru”. Și el mi-a spus: „Tu n-ai descoperirea; el este Isus Hristos”.

Dacă n-aș fi auzit eu însumi aceasta, n-aș fi crezut. Omul a îngenunchiat pe genunchiul drept, a ridicat mâna dreaptă, spunând că eu trebuie să cred că „William Branham este Fiul omului, este Unsul, este

Hristosul”. Eu am spus: „Frate, eu nu pot să accept așa ceva”. Dar atunci el a încercat și mai mult să mă convingă: „Nu știi tu că el a vorbit și au fost create lucruri? Tu cunoști minunile de creație care s-au întâmplat în slujba sa”. Eu am spus: „Da, știu aceste lucruri, dar de asemenea eu știu că el a fost un om”. După o discuție lungă i-am spus: „Eu vreau să-i dau lui William Branham locul pe care i l-a dat Dumnezeu și anume că el a fost cel mai mare proroc din zilele lui Isus Hristos încoace”. Dar apoi el a spus: „Tu n-ai descoperirea”. Și am spus: „Frate, permite-mi să-ți spun că William Branham a fost un om căsătorit. A avut patru copii, doi fii și două fiice, așa cum și eu am doi fii și două fiice. Și trebuie să înțelegi că el a fost o ființă umană”. El mi-a zis, apoi: „Aceasta este o taină pe care tu n-o înțelegi”. Eu am spus: „Eu nu înțeleg toate tainele, dar taina căsătoriei o înțeleg”. El a zis, apoi: „Tu nu știi că el a vorbit și copiii lui au venit la existență”. N-am putut să spun decât: „Te-aș sfătui s-o întrebi pe sora Branham despre acest lucru”.

Dar din acea zi, pentru că eu nu m-am supus acestui duh de idolatrie, acest lucru s-a răspândit ca un foc printre frații din Statele Unite: că „eu nu-l accept pe fratele Branham, că eu sunt împotriva lui”. Eu nu sunt împotriva lui, ci sunt împotriva a tot ceea ce nu vine de la Dumnezeu. Dar, prin harul lui Dumnezeu, am adunat câțiva frați și i-am rugat să tipărească predicile fratelui Branham, ca să le putem traduce în limbi diferite. Practic, eu am fost responsabil de începerea acestei lucrări în America și, de asemenea, de răspândirea Cuvântului pe întregul pământ. Dar, din pricina diferenței de la început, lucrurile în cadrul Mesajului au luat diferite direcții. Nu vrem să amintim astăzi despre diferitele învățături care au apărut în toți acești ani. Dar prin harul lui Dumnezeu, putem mărturisi că cursul principal al mesajului este conform Scripturii. Indiferent de aceste învățături din stânga și din dreapta, există un mesaj autentic și o lucrare a Duhului, o Mireasă adevărată. Și, prin harul lui Dumnezeu, noi suntem o parte din aceasta. Numai atunci suntem siguri că suntem o parte din Dumnezeu, dacă suntem parte din acest Cuvânt al lui Dumnezeu.

Eu știu că și aici în țara voastră, veți auzi și veți experimenta lucrurile pe care încă nu le-ați văzut și auzit, pentru că totul este internațional, mai ales de când au căzut granițele și accesul este liber pretutindeni, oricine poate veni cu orice învățatură.

Când ajungem la anumite afirmații ale fratelui Branham, care nu pot fi așezate cu ușurință, atunci acest lucru este în principal în întrebări și răspunsuri. Când el predica, era un lucru, iar atunci când răspundea la întrebări, era altceva. Mie nu mi-e frică să fac această diferență în mod deschis, pentru că eu știu lucrurile de la bază. O întrebare poate fi foarte alunecoasă, vicleană.

De exemplu, cele șaptezeci de săptămâni ale lui Daniel: fratele Branham a predicat trei predici pe acest subiect. Apoi el a vorbit despre cele șaizeci și două de săptămâni plus cele șapte, șaizeci și nouă de săptămâni. A vorbit despre o săptămână, șapte ani care au rămas. El a pus toată adunarea să repete, pe toți cei care erau prezenți în adunare când se predica, sute de voci au repetat ceea ce a spus el: „O săptămână este egală cu șapte ani. O săptămână a mai rămas pentru evrei”. Mai târziu, în „Întrebări și răspunsuri”, întrebarea nu a fost: „Cât mai rămâne de la răpire până la începutul Împărăției de o mie de ani?”, ci întrebarea a fost: „Cât timp a mai rămas pentru iudei?” Și răspunsul lui a fost: „Trei ani și jumătate” pentru că el s-a gândit la slujba celor doi proroci, care va ține trei ani și jumătate. Dar frații nu fac această deosebire. De fapt, ei nu cunosc planul lui Dumnezeu, ci spun „prorocul a spus, prorocul a spus [că vor fi] trei ani și jumătate” și ei spun: „El s-a corectat. S-a corectat cu privire la ceea ce a spus mai înainte”. El nu s-a corectat pe sine. El doar a răspuns la întrebarea care i-a fost pusă. Dar frații au scos din context acest răspuns – pentru că întotdeauna răspunsul merge împreună cu întrebarea – și astfel, ei au înțeles greșit. Și acum ei chiar spun: „Fratele Frank îl contrazice pe proroc, el se ridică mai presus de proroc”. Acesta nu este adevărul. Am suficientă frică de Dumnezeu ca să nu fac așa ceva...

Și alte afirmații, cum ar fi Apocalipsa 10. Aproape toți cei din Statele Unite, care susțin că ei cred mesajul, cred că Apocalipsa 10 s-a împlinit în totalitate, cred că „Îngerul Legământului a coborât în timp ce fratele Branham era pe pământ”. Este o astfel de afirmație în „Pecetea întâi”, unde fratele Branham spune: „Îngerul din Apocalipsa 10 coboară în timpul când al șaptelea înger este pe pământ”. Și datorită acestei afirmații, ei m-au întrebat chiar și pe mine - și, dacă ar fi avut un pistol m-ar fi împușcat - m-au întrebat: „Crezi tu ceea ce a spus prorocul? Da sau nu? Niciun alt răspuns decât: „«Da» sau «Nu»”. El a spus: „«Îngerul

va coborî în timp ce al șaptelea mesager este pe pământ». Crezi ceea ce a spus prorocul?”

Știți, câteodată este foarte greu. Dar a trebuit să le spun: „Noi suntem încă în timpul când cel de-al șaptelea mesager a fost pe pământ, pentru că încă suntem în timpul harului. Dar Apocalipsa 10 se va împlini după răpire. Știți, când s-a văzut acel nor supranatural, în 28 februarie 1963, nu a fost [timpul când] Domnul a coborât singur, punând un picior aici și unul acolo. În acel moment nimeni n-a atins pământul sau marea. Erau șapte îngeri sub forma unei piramide – nu un Înger ca în Apocalipsa 10 – și acolo fratele Branham a fost ridicat în acel nor și a văzut pe cei șapte îngeri și el a spus că ultimul înger a însemnat pentru el mai mult decât toți ceilalți șase, pentru că ultimul înger a fost acela care a vorbit cu el și i-a spus să se întoarcă la Jeffersonville pentru că sosise timpul pentru descoperirea celor șapte peceti. Deci, dacă voi comparați ceea ce a spus fratele Branham însuși, se potrivește cu tot tabloul.

În Apocalipsa 10, cartea este deja deschisă în mâna Îngerului Legământului, dar atunci când i s-a vorbit fratelui Branham, cartea era încă pecetluită. Dacă s-ar gândi la lucruri în ordinea lor cronologică, ei ar înțelege mai mult, dar se pare că cineva trebuie să fie rânduit pentru această slujbă. Nu poți să spui: „Eu mă duc să predic pentru că sunt talentat” sau „pentru că am bani”, ci trebuie să ai o chemare divină. Și apoi, toți frații care sunt, de asemenea, chemați la slujbă, vor lucra în unitate. Și noi am experimentat aceasta în decursul multor ani. Dar, de asemenea, am experimentat și cealaltă parte, a celor care au înțeles greșit. Și oricine înțelege greșit este sub influența unui alt duh.

Conform Luca 24, după învierea Domnului nostru, El a deschis înțelegerea ucenicilor Săi, celor cărora le-a vorbit. Și astăzi este la fel. Dacă tu mergi cu El și vorbești cu El, El merge cu tine și îți vorbește și descoperirea divină vine când El vorbește, nu atunci când vorbește un om sau un predicator, ci când El îți vorbește ție. El va merge întotdeauna înapoi la Scriptură așa cum a făcut atunci. El a început de la Moise, de la Psalmi și de la Proroci și s-a referit la toate textele care s-au împlinit atunci. Dacă El este același, ceea ce noi credem, Scriptura o spune și noi am experimentat-o, noi suntem acum în aceeași situație: El vorbește cu noi, ia toate textele din Scriptură, de la Geneza la Apocalipsa și toate sunt într-o armonie divină. Și de aceea înțelegem, prin harul lui

Dumnezeu, responsabilitatea pe care o avem: să ne ocupăm poziția pe Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum a spus Pavel în Galateni 1.10: „*Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos*”. Dacă noi suntem chemați la slujbă de Dumnezeu, suntem chemați la slujba Cuvântului lui Dumnezeu.

Aș putea intra în multe detalii ale desfășurărilor care au avut loc în acești ani. Sunt deja treizeci de ani de când fratele Branham a fost luat și s-au întâmplat foarte multe lucruri. Mereu au apărut învățături noi. Dar, pentru că eu am luat poziție [și am stat] de partea lui Dumnezeu și a Cuvântului Său, frații care au luat altă direcție, în mod deosebit cei din America de Nord, au spus: „Fratele Frank este un german, el nu vrea să se supună americanilor”. Nu aceasta este problema. Problema este cu totul alta. Noi nu avem un duh național. Noi avem Duhul lui Dumnezeu. Și Pavel scrie corintenilor: „*Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu*” (1 Cor. 2:10). Nu este problema naționalității sau a te supune cuiva. Pentru mine William Branham n-a fost un american așa cum Pavel nu a fost un evreu, ci ei au fost slujitori ai lui Dumnezeu, care au slujit Trupului lui Isus Hristos din întreaga lume. În domeniul spiritual, noi nu mai cunoaștem pe nimeni după trup. Dar dacă gândim naționalist, putem spune foarte ușor: „el este de o altă naționalitate”. Și pentru că prorocul a fost un american, ei cred că americanii cred că au un drept asupra acestui proroc. Dar așa cum am spus, orice om pe care Dumnezeu îl trimite, îl trimite pentru zidirea întregului Trup al lui Hristos, așa cum s-a spus deja despre Hristos Mântuitorul, că El va fi o Lumină pentru neamuri. Nu numai o Lumină pentru Israel, ci o Lumină pentru neamuri. La fel este cu orice slujbă.

Așa că noi suntem recunoscători Dumnezeului Atotputernic că există o Mireasă a Cuvântului, din aceeași sămânță a Cuvântului lui Dumnezeu, născută din nou prin Duhul Sfânt. Veți observa și în țara voastră: ori de câte ori unii frați au o învățătură pe care o subliniază și o subliniază, ceva este greșit. Un adevărat om al lui Dumnezeu va predica întregul plan al lui Dumnezeu și va fi călăuzit de Duhul Sfânt.

De pildă, în unele țări, în special în grupurile „Jesus Only (Numai Isus)” ei discută despre Domnul: când a devenit El Domn, când era om, tot felul de lucruri de acestea. Mie îmi pare rău pentru ei, pentru că acesta este un lucru satanic. Nu te ocupi de Domnul cu propria ta

înțelegere, tu iei fiecare cuvânt așa cum este scris. Și noi știm că IAHVEH din Vechiul Testament, marele EU SUNT, a devenit IAHȘUA al Noului Testament. Aceasta este de ajuns. De ce să încerc să spun: „De aici până aici a fost om. De aici până aici a fost Domnul”? Dați-o uitării!

Biblia spune, în Luca 2:11 - îngerul care a dat anunțul: „*astăzi, în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul*”. Din momentul nașterii Sale a fost subliniat că Hristos, Domnul, S-a născut în cetatea lui David. După înviere, Toma a spus: „*Domnul meu și Dumnezeu meu!*”. Totul este minunat! Problema vine când noi încercăm să punem intelectul nostru în Cuvântul lui Dumnezeu, atunci aceasta devine un punct de discuție și nu mai este o binecuvântare nici pentru cel ce vorbește, nici pentru cel ce ascultă. Noi nu trebuie să predicăm vreodată Cuvântul într-un mod certăreț, ci să prezentăm adevărul în dragoste.

Acum avem altă problemă, de care îmi amintesc. Avem frați sinceri, care se simt obligați să amintească numele care au fost folosite în limba ebraică și prin aceasta ei provoacă confuzie. Eu vreau să înțelegeți: când Domnul a vorbit evreilor, El a folosit limba lor. Când Domnul a vorbit grecilor, El a folosit limba greacă, când El a vorbit englezilor a folosit limba engleză. Dumnezeu vorbește fiecăruia în limba lui. Aceasta este confirmat în cel puțin trei locuri...

Dacă Domnul ar fi permis ca pe cruce să fie scris numai în limba ebraică, acolo ar fi fost scris un singur rând și ai fi citit de la dreapta la stânga: „Isus din Nazaret, Împăratul iudeilor”. Dar acolo a fost scris în trei limbi. Nu una, ci trei: evreiește, grecește și latinește. Așa spune Biblia. Dacă mergi în Fapte 2, [vezi] că acolo erau oameni din șaptesprezece limbi adunați la Ierusalim pentru acea sărbătoare. Și când Duhul Sfânt a coborât și s-a născut Biserica nou testamentară și a venit la existență, atunci, cei care au vorbit sub călăuzirea Duhului Sfânt au fost înțeleși de toți cei ce erau prezenți acolo. Fiecare a înțeles ce a fost spus în limba lui. Dumnezeu înțelege toate limbile.

Noi trebuie să mergem conform Bibliilor noastre. Nu putem începe să folosim cuvinte evreiești. Pentru noi este important să cunoaștem cine este Dumnezeu, cine este Domnul. Chiar acest lucru este important: să faci o deosebire între Dumnezeu și Domnul, la fel cum faci o deosebire între Tatăl și Fiul. Nu poți schimba nici măcar un cuvânt al lui

Dumnezeu. Acolo unde Biblia spune „Dumnezeu” nu poți spune „Domnul”; este imposibil, acest lucru nu poate fi făcut pentru că este un motiv pentru care acolo este scris „Dumnezeu”, sau de ce *acolo* citești „Domnul” sau de ce *acolo* citești „Domnul Dumnezeu”. La fel este în Noul Testament: dacă Biblia spune „Tatăl” nu-l poți schimba cu cuvântul „Fiul”. Fiecare descoperire și manifestare a lui Dumnezeu are o anumită semnificație.

Când Dumnezeu i S-a arătat lui Avraam, El S-a arătat ca EL-ŞADAI „CEL ATOTPUTERNIC”. Dar când a venit timpul încheierii legământului cu Israel, El i S-a arătat lui Moise și i-a spus: „*Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ca Dumnezeul Cel Atotputernic*” (Exod 6:3), „dar acum Îmi fac de cunoscut Numele Meu ție”. Când trebuia încheiat legământul, Numele acestui legământ a fost făcut cunoscut, pentru că acesta era motivul: să-l introducă pe Israel în acest legământ, de aceea Domnul Dumnezeu Și-a descoperit Numele IAHVEH, Cel Veșnic, care există prin Sine Însuși.

Acum am putea merge în Noul Testament. Domnul este multe lucruri, dar este un singur Nume de legământ, un Nume dat pentru mântuirea noastră și, de asemenea, este și o taină. Prorocul Isaia a spus: „Îi vei pune Numele Emanuel”, dar atunci când S-a născut Domnul nostru, Numele Lui n-a fost pus „Emanuel” pentru că era în legătură cu mântuirea. Emanuel a devenit Mântuitorul, dar acum era Numele, nu numai ceea ce era, ci descoperirea Numelui: „Îi vei pune Numele IAHŞUA – IAHVEH-SALVATORUL”, pentru ca toți să știe că acest Copil care S-a născut este IAHVEH-SALVATORUL. De aceea apostolilor li s-a spus: „Să nu predicați în acest Nume!”. Pentru că astfel ei ar fi trebuit să creadă că acest Om din Galileea este IAHVEH-SALVATORUL.

În încheiere, permiteți-mi să vă spun acest lucru: în ceea ce-L privește pe Domnul nostru, în legătură cu planul de mântuire, Îl vedem în foarte, foarte multe aspecte: Îl vedem ca Mielul lui Dumnezeu (Isaia 53), care nu Și-a deschis gura, ci a rămas tăcut și a purtat păcatele întregii lumi, pe cruce. Apoi Îl vedem ca Mijlocitor între Dumnezeu și oameni. Apoi Îl vedem ca Mare Preot care a venit cu propriul Său sânge și l-a așezat pe scaunul de har, așa cum citim în epistola către evrei.

După ce a făcut toate acestea, Îl vedem ca Avocat înaintea Tatălui și El rămâne acolo până la desăvârșirea Miresei lui Hristos.

Deci, trebuie să vedem toate aceste aspecte care țin de mântuire. Noi nu prezentăm anumite doctrine, ci arătăm diferitele atribuții pe care Domnul nostru a trebuit să le împlinească în planul de mântuire. Și înțelegem foarte bine că Dumnezeu a trebuit să stabilească o legătură de Tată-Fiu, așa cum spune Psalmul 2.7: „*Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut*”. Fiul era cu totul deosebit, dar El era, de asemenea, Același. Nimeni nu trebuie s-o explice. Dumnezeu și Cuvântul Său nu trebuie explicat, dar aceasta este marea taină: că Domnul Dumnezeu Se poate descoperi pe Sine în foarte multe feluri. Dar dacă duci această descoperire înapoi de unde a venit, întotdeauna ajungi la Dumnezeu. De aceea, dacă citești despre orice vine de la Dumnezeu, întotdeauna Îl ai pe Dumnezeu ca punct de plecare și de sosire. Niciodată nu ai un Fiu lângă Dumnezeu, ca o ființă separată, dacă este vorba despre domeniul divin. În trup, da, El trebuia să fie [diferit], pentru că El trebuia să reprezinte întreaga omenire. Dar tot ce vine de la Dumnezeu, se întoarce la Dumnezeu. Dumnezeu este Dumnezeu – Cel veșnic, dar apoi El S-a descoperit pe Sine, în Vechiul și Noul Testament, dar mereu Același. De aceea dacă avem aceste terminologii: Cuvântul **lui** Dumnezeu, Fiul **lui** Dumnezeu, Duhul **lui** Dumnezeu, dragostea **lui** Dumnezeu, totul se întoarce la acel Unul, la Dumnezeu, marele Elohim care locuiește într-o lumină la care nimeni nu poate ajunge, pe care nu L-a văzut nimeni, niciodată. Toți care L-au văzut pe Dumnezeu, au văzut manifestarea vizibilă a Dumnezeului invizibil. Dar eu cred că aceste lucruri v-au fost descoperite.

Tot ceea ce vă cer înaintea lui Dumnezeu este următorul lucru: fie ca Dumnezeu să vă dea înțelepciune cum să-L prezentați pe El, și Cuvântul Lui și planul Lui. Nu să luați o anumită învățătură, ci luați întregul plan de mântuire. Și întotdeauna luați și prezentați câte puțin, nu prea mult, astfel ca oamenii să [vă] poată urmări. Câteodată, dacă aducem prea mult, oamenii n-o pot digera.

Și asigurați-vă că tot ceea ce predicați se găsește în acest Cuvânt al lui Dumnezeu. Eu cred că Mesajul este Cuvântul făgăduit al lui Dumnezeu. Nu este separat de Cuvânt, ci este parte din acest Cuvânt sfânt. Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți. Fie ca El să vă

folosească într-un mod puternic. Vă mulțumesc că ați venit! Știu că a fost o jertfă din partea voastră, dar să fiți încurajați să cunoașteți că Dumnezeu este încă pe tronul Său și revenirea Domnului este foarte aproape. De aceea noi folosim timpul, pentru că este scurt. Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Dacă fratele Schmidt vrea să ne spună câteva lucruri [Fratele Schmidt spune câteva cuvinte și se roagă (...)]

Tată ceresc, ne rugăm pentru serviciul de după amiază, Te rugăm ca Tu să vii la noi într-un mod deosebit, ca binecuvântările divine să fie peste întreaga adunare. Fie ca întregul oraș să cunoască impactul Cuvântului lui Dumnezeu. Binecuvântează pe frații care au făcut toate pregătirile. Adu-i pe oameni împreună, sub Cuvântul Tău și fii cu noi. Inspiră-ne, unge-ne și vorbește prin noi. Îți mulțumesc pentru această întâlnire cu frații, binecuvântează pe fiecare, binecuvântează slujbele lor, în Numele sfânt al lui Isus. Amin.

[Sunt spuse câteva cuvinte în șoaptă – n.ed.] Noi, care am venit aici ca străini, nu cunoaștem situația locală. Nu este posibil ca, în câteva cuvinte, să explicăm toată problema. Mie mi-ar fi plăcut să-i văd aici pe toți frații, dar în același timp trebuie să spun că dacă ei ar fi sub călăuzirea adevăratului Duh al lui Dumnezeu, ar colabora cu toți frații care Îl slujesc pe Dumnezeu. Deci, noi putem doar să ne rugăm ca Dumnezeu să le atingă inimile. Amin.